

19. Sep. 1843

FACTS

Date:

19. Sep. 1843

Page number:

Dagbog A, side 150-151

TRANSCRIPTION

19 Sept 43 af Oehlenschlägers "Socrates".

Daphne

Og Du kalder Elskov Svaghed?

Aristophanes

Ja – den fortvivlede – som ei gjengjeldes,

Den sømmer sig ei nogen Mand. – Lad Jorden,

Lad Elementerne bekæmpe den, – •151•

Det siger Intet, naar den finder Gjenklang

I Elskerindens Hjerte. Men hvis Hjertet

Er koldt og lukt – og dog han staaer og banker

Som en elendig Betler om en Skjerv;

Da havde han fortjent at hidses bort

Med Cerberus, med Helveds Værste Hund,

Fra Hjertedøren.

given vil ikke vænne sig til Lærne af den.
 kærelige Børn! lev da vel! og vær Miindet
 om mig imellem opstaaer i Deres indsigtsfulde
 Sjæl, da vi's det ikke indlysende borte; jeg meente
 det derligt med Dem, og den Overbevisning, at
 vi ikke passe for hinanden, falder mig tungt at
 holde fast ved. Vore Børn vilde vel blive meget for-
 skjellige — aldrig, træer jeg, har jeg været den lige-
 befald, og, aldrig, tænker jeg, at blive det; i lang
 Afstand skal jeg søge paa Deres Liv og glæde
 mig ved Deres Lykke —

Og nu, kjære Moder! er jeg atter Din med
 Liv og Sjæl — Gud skjenke mig Løse til at
 glæde, og gavne Dig, Din Velsignede!

I alder omfatter min æreste Kjærlighed!

19 Sept 73.

af Oehlenschlägers „Lærestes“

Læstene.

Og Du kaldes Elsker Læstene?

Aristophanes

Ja — den fortvivlede — som ei gjengjældes,
 Den som nær sig ei nogen Mand. — Lad Jorden,
 Lad Elementerne bekæmpe den, —

Det i jeg Vist, naar den finder Jernklang
I Elskens inders Hjerte. Men hør! Altsid
Er kaldt og lukt - og dog har staaet og banket
Løst en elendig Bletter om en Skjæb;
Der havde den fortjunt at vrides bort
Med Gæben, med blods væste Klæd,
Fra Hjertedøren.

Nyt Aars. Aften 1843

Omringet begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere
Nyt for mig, end det gamle, da er jeg næsten borte af det. Tæn
ge Løst og borte Løst, det er den Stet, hvorom jeg frem-
deles søger. Nyttig var det, som det klæde i mit Bred, og to
der pibede som Jernlenderne, naar de see Klædew, der borte
der: nu kommer folket igjennem. Ja, igjennem! Nu tidligere var der sel-
skier i min Spil, men det er nu længe siden og jeg sukker
efters at det der og den Glæde skal end nu engang ende til dage.
Hvor glæde er der her, der fortjente - i stærke Arme
id, for at holde den fast, men omarmet den den tomme Høft.
Jeg Falk aldrig vilde være ventige med mig, der er det dog
aldrig mere, end der d'netig er til strålende for at lade
mig føle at jeg er fremmed. - Hvor, hvor kaner Pjæstet
hvor hvor Barmen sig længselsfuldt - hvor hvor Barmen drøm-
mende id: det Frie? Det Altsid, hvor Slag jeg skal tygte til.
Den Barm, hvortil jeg skal holde mit blod - der Barm, jeg Altsid
skal trodes af at stige ind i. Hvor lever hun? i rumen hun
mer lede, i rumen, i rumen om. Og id, en af de Hingste! Hun
id Altsid for mig, hende enten et d'netig Klæd eller enigdig Sten-
me. Jeg teg fort engang - hun een eneste Gang, hun for een eneste